

Arrest

nr. 323 352 van 14 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. FONTAINE loco advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2024.

1.2. Op 12 juli 2024 werd verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 30 augustus 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op 5 maart 1983 geboren in Canasgordas in het departement Antioquia in Colombia. Hier woonde u vanaf uw geboorte tot uw 16 jaar. Op 16 jarige leeftijd bent u verhuisd naar Bogota tot u in april 2023 terugkeerde naar Canasgordas.. U verbleef daar tot eind januari 2024 tot het moment dat u vertrok uit Colombia.

U bent niet getrouwd en heeft 3 kinderen: L. A; A. ([...]2000), J. A. D. ([...]2006), en L. A. A. S. ([...]2020). Uw jongste kinderen verblijven momenteel op hetzelfde adres als u in België en uw oudste bevindt zich momenteel in Bogota.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: U leerde in januari 2022 J. J. R. M. kennen via een neef van u. U woonde toen op dat moment in Bogota en in juni 2022 spreekt u voor de eerste keer af met hem in Canasgordas, waar hij woonde, en jullie beginnen vrij snel een relatie. Hij is iets later in Zipaquira gaan wonen, in de buurt van Bogota, om dichterbij u te zijn. Hij wist waar u werkte en begon u te belagen op het werk. Hij wachtte u meermaals onverwacht en stiekem op en hij gedroeg zich erg jaloers. Hij begon u in september 2022 telefonisch te belagen. Hij eiste dat u altijd uw gsm moest oppakken, hij schold u uit en dreigde u te verkrachten en te vermoorden. U bent na die bedreigingen afstand beginnen nemen van hem omdat u zag dat het geen gezonde relatie was. U hebt uiteindelijk besloten om de relatie te verbreken waarop hij zei dat als u niet van hem zou zijn, u van niemand mocht zijn. Op 5 december 2023 is hij binnengevallen in uw appartement. Hij heeft u vastgepakt bij uw haar en hij heeft u geschopt en geslagen. Hij dreigde ermee u en uw kinderen te vermoorden. Hij is nadien acht dagen bij u thuis gebleven en vertrok erna terug naar Zipaquira. Eind december 2022 heeft u nog met hem afgesproken in Bogota en probeerde hij het nog goed te maken met u. In februari 2023 heeft u klacht tegen hem neergelegd en in maart 2023 bent u naar Canasgordas getrokken. In juli bedreigde hij u weer telefonisch en u diende hiervoor in augustus 2023 in Canasgordas klacht in. De Fiscalia zei dat u het land moest verlaten hierdoor en vertelden u dat hij aangesloten was bij de Clan del Golfo. U heeft Colombia alleen verlaten op 27 januari 2024 per vliegtuig om naar de Verenigde Staten te reizen via Mexico. Op 28 januari 2024 bent u gearriveerd in Mexico en u bent er gebleven tot 5 februari 2024, echter bent u niet meer vertrokken naar de Verenigde Staten omdat de reisweg gevaarlijk en duur was. In januari 2024 is uw zoon door twee onbekende mannen aangesproken met de vraag waar u was en hij kreeg het bevel Canasgordas te verlaten binnen de twaalf uur waarop hij dan onmiddellijk vertrok naar Bogota. Op 6 februari 2024 bent u van Mexico naar Spanje gevlogen en dan van Spanje naar België op dezelfde dag. Op 19 februari 2024 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U heeft uw kinderen bij uw familie in Colombia achtergelaten toen u naar België kwam, echter heeft de vader van uw jongste dochter uw twee jongste kinderen in België afgezet op 18 juni 2024. U vreest bij terugkeer naar Colombia vermoord te worden door uw ex-partner.

Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort, een bewijs van aangifte bij de Personeria, een neergelegde klacht bij de Fiscalia op 8 februari 2023, een vraag tot bescherming bij de Comisaria de Familia op 10 augustus 2023, een aanklacht bij het Ministerio de Defensa Nacional op 10 augustus 2023, beschermende maatregelen vanuit het Ministerio de Defensa Nacional op 10 augustus 2023, uitleg over de maatregelen voor uw bescherming, een aanklacht bij de Fiscalia op 9 augustus 2023, een document dat aantoonde dat uw dochter naar de speeltuin in Canasgordas ging tussen 24 april 2023 en 11 april 2024, een attest opgemaakt op 1 juli 2024 dat bevestigt dat u 6 sessies bij een psycholoog heeft gevolgd in België, 4 foto's van u en J. J. R. M. en een USB-stick met audioberichten op van J. J. R. M., screenshots van uw gsm, werkdocumenten van uw vorige werkgever, enkele documenten van U. L. en nog enkele foto's.

Op 2 augustus 2024 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het CGVS wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u in Colombia beroep kon doen op de Colombiaanse autoriteiten om u te beschermen. Er werden u beschermingsmaatregelen toegekend waarvan u aangaf dat deze effectief waren (zie vertaling document 6). Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen, houdt geen resultaatsverbintenis in. Uit de informatie (zie blauwe map) blijkt wel degelijk effectieve bescherming bij geweld tegen vrouwen. Colombia beschikt over een sterk wetgevend kader om geweld tegen vrouwen aan te pakken. Wet 294 legt huiselijk geweld vast als misdrijf en het biedt ook de mogelijkheid voor vrouwen om een bevel tot bescherming te verzoeken. Volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend zijn en van niet-tijdelijke aard te zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu bij u niet het geval is. U toont in het geheel niet concreet aan dat de Colombiaanse overheid in uw geval geen bescherming had willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep had kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben. U zocht nergens anders hulp.

Het CGVS wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Uit uw verklaringen blijkt dat u pas meer dan twee maanden na het fysieke incident op 5 december 2022 klacht heeft neergelegd tegen uw ex-partner, dit op 8 februari 2023 (NPO, p. 18-19). In maart 2023 begon uw ex-partner u opnieuw te bellen en te bedreigen. Echter diende u ook weer veel later klacht in, namelijk ongeveer vijf maand later op 9 augustus 2023 (NPO, p.19). Het spreekt daarbij voor zich dat u geen bescherming kan krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u telkens zolang wachtte alvorens een klacht te gaan indienen en beroep te doen op aanwezige beschermingsmogelijkheden relativeert de ernst van uw problemen. U kan niet verklaren waarom u hiermee zoal gewacht heeft. U verklaart dat u te bang was om klacht te gaan indienen en de straat op te gaan (NPO, p. 23). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u wel nog regelmatig het huis verliet om te gaan werken en familie te zien, u reisde eveneens naar Cali (NPO, p. 6, 8, 19, 20). U heeft bovendien na uw vertrek de voortgang van uw klachten niet meer opgevolgd (NPO, p. 23), wat bovenstaande vaststelling nog versterkt.

U verklaart verder dat de politie niets kon doen aangezien de Clan del Golfo veel infiltranten heeft bij de politie (NPO, p. 21). Ook verklaart u dat de Fiscalia in Canasgordas u heeft gezegd dat u het land moest verlaten en dat ze u niet kunnen beschermen (NPO, p.22) en dit nadat u eerst maanden wachtte om naar de politie te gaan. Echter zijn dit twee louter blote beweringen die nergens op steunen. Tegelijk in dezelfde zin zegt u dat de Fiscalia zei dat ze ermee bezig waren om hem aan te houden (Ibid.). Dit duidt op een tegenstrijdigheid. U geeft zelf ook aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat de politie ging patrouilleren in uw buurt in augustus 2023 in kader van uw aangevraagde beschermingsmaatregelen (Ibid.). Uit de vertaling van uw neergelegde klacht bij de Fiscalia op 9 augustus 2023 blijkt dat u zelf aangaf dat de beschermingsmaatregelen die u al eerder kreeg effectief waren (zie vertaling document 6). Dit toont aan dat u wel degelijk op Colombiaanse overheidsbescherming kon rekenen. Uzelf zou er niet van op de hoogte geweest zijn dat hij lid was van de Clan del Golfo, de politie zou u hiervan op de hoogte hebben gebracht. U maakte hier ook geen melding van tijdens het neerleggen van uw klacht op 9 augustus 2023 wanneer er expliciet naar gevraagd werd of hij lid is van een criminele groepering of onwettige bende (zie vertaling document 6). U zou hier zelf nooit iets van gemerkt hebben, opmerkelijk want hij zou ermee bedreigd hebben enkele mannen naar uw huis te sturen om u te bewaken (NPO, p. 23).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er zich nog feiten hebben voorgedaan omtrent uw ex-partner die er op zouden wijzen dat u in levensgevaar bent. U verklaart dat u bang bent dat u of uw kinderen zullen vermoord worden door uw ex-partner (NPO, p. 25). Op één fysieke confrontatie na, op 5 december 2022, heeft hij hiertoe nooit enige actie ondernomen. Echter heeft hij u in juli 2023, een zestal maanden voor uw vertrek, de laatste keer bedreigd (NPO, p.20). Er zijn maanden verstreken waar er niets is gebeurd toen u en uw kinderen nog in Colombia verbleven. Tussen juli 2023 en januari 2024 waren er namelijk geen incidenten. U bleef gewoon in Canasgordas wonen en bleef werken tot eind december 2023 (NPO, p. 8). In januari 2024 zou uw zoon door twee mannen benaderd zijn geweest en gevraagd zijn naar waar u was. Hij zou weliswaar Canasgordas moeten hebben verlaten op hun bevel, hij is dan ook vertrokken naar Bogota. Dit was het laatste incident en u geeft aan dat er sindsdien geen incidenten meer zijn geweest (Ibid.). Andere

familieleden in Canasgordas hebben ook niets meer gehoord van uw ex-partner (NPO, p. 23). Het is onwaarschijnlijk dat het leven van uw kinderen in gevaar zou zijn en dat u tegelijk Alex, uw oudste zoon die het laatst volgens uw verklaringen persoonlijk bedreigd is, achterlaat in Colombia. Verder kan worden opgemerkt dat u Colombia pas verliet op 27 januari 2024 terwijl u persoonlijk in juli 2023 de laatste keer iets vernam van uw ex-partner (NPO, p. 20). Noch uw zoon Alex, noch u noch iemand van uw familie heeft nog iets van uw ex-partner vernomen (NPO, p. 23). Uw twee jongste kinderen bleven nog tot juni 2024 zonder problemen in Colombia. Concluderend kan worden gesteld dat u geen actuele noch gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt gezien de tijd die verstreken is tussen het laatste incident en uw vertrek uit Colombia. Uit deze vaststellingen blijkt niet dat J. J. (...) u daadwerkelijk naar het leven staat. Immers, mocht hij u daadwerkelijk iets willen aandoen en mocht hij daadwerkelijk een zeer machtig figuur zijn kan men verwachten dat hij u niet een half jaar ongemoeid laat en pas als u Colombia verlaten heeft weer iets, via een tussenpersoon, van zich laat horen. U toont niet aan dat uw problemen nog actueel zijn.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat Colombia heeft moeten verlaten vanwege actuele gegronde bedreigingen van J. J. en dat u daar niet de nodige bescherming kan krijgen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Met betrekking tot uw paspoort dient eerst en vooral te worden gesteld dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit wordt betwist. Wat betreft de aangifte bij de Personeria, uw neergelegde klacht bij de Fiscalía d.d. 8 februari 2023, uw aanvraag tot bescherming bij de Comisaria de Familia d.d. 10 augustus 2023, uw aanklacht bij het Ministerio de Defensa Nacional d.d. 10 augustus 2023, de beschermende maatregelen vanuit het Ministerio de Defensa Nacional d.d. 10 augustus 2023, de uitleg over de beschermende maatregelen en uw aanklacht bij de Fiscalía d.d. 9 augustus 2023 dient het volgende worden opgemerkt: Eerst en vooral dient te worden gesteld dat documenten enkel een ondersteunde werking genieten, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Uit deze documenten blijkt voornamelijk dat u wel degelijk geholpen werd door de Colombiaanse autoriteiten. De neergelegde foto's van u met uw ex-partner en de USB-stick met twee spraakberichten op van uw ex-partner kunnen niet als bewijs voor uw problemen gelden. In deze dient immers te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook de spraakberichten van uw partner ontbreken enige objectieve authenticiteit, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om spraakberichten te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. De screenshots van uw gsm tonen slechts uw belgeschiedenis, uw privacy instellingen en enkele contacten en tonen geenszins aan dat u problemen heeft of zal hebben. De overige documenten op de USB stick, 4 documenten op naam van U. L., documenten over uw vroegere werkgever, enkele overschrijvingen en enkele foto's houden geen verband met uw asielrelaas. U legt verder nog een document neer dat louter staat dat uw dochter naar de peuterschool in Canasgordas ging tussen 24 april 2023 en 11 april 2023 en nog een document dat staat dat u zes sessies bij een psycholoog heeft gevolgd in België.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 2 augustus 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, echter betreft het louter een aantal schrijffouten en verduidelijkingen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een

spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de Vreemdelingenwet’) en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt. Verzoekster citeert de door haar geschonden geachte bepalingen en citeert rechtspraak van de Raad van State inzake de zorgvuldigheidsplicht, vat haar asielmotieven samen en geeft een overzicht van de door haar neergelegde documenten. Zij citeert punt 57 van het arrest WS van het Hof van Justitie van 16 januari 2024 en herinnert eraan dat vrouwen in het algemeen kunnen worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep en wijst op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘de Raad’) waarin werd geoordeeld dat ernstig huiselijk geweld vervolging in de zin van de wet kan inhouden, onder meer in zaken betreffende Albanese vrouwen.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat het CGVS aan haar geloofwaardigheid twijfelt, maar geen vraagtekens plaatst bij verschillende elementen die derhalve als bewezen moeten beschouwd worden, met name: “-Verzoekster is van Colombiaanse nationaliteit; - De persoonsgegevens (incl. naam, leeftijd, verwantschap) en familiale situatie van verzoekster; - Het feit dat verzoekster slachtoffer van huiselijk geweld door haar ex-partner is geweest; - Het feit dat verzoekster van Bogota naar Canasgordas moest verhuizen vanwege haar ex-partner.” Zij stelt verder dat niet betwist is dat verzoekster slachtoffer is geweest van geweld en doodsb bedreigingen maar betwist dat haar vrees nog actueel is en dat de Colombiaanse overheid haar geen bescherming zou kunnen bieden. Zij wijst erop dat zij is geslagen en met de dood bedreigd door haar ex-partner, verwijst naar rechtspraak van de Raad en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het bestaan van eerdere vervolgingsfeiten en bedreigingen een omkering van de bewijslast impliceert waarbij het aan het CGVS toekomt “om de aanvraag te weigeren, om aan te tonen dat er goede redenen bestaan om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

In een vierde middelonderdeel betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing. Zij gaat eerst in op de bescherming door de Colombiaanse autoriteiten.

Met betrekking tot de stelling in de bestreden beslissing dat verzoekster meerdere maanden heeft gewacht na de incidenten om een klacht in te dienen, betoogt verzoekster als volgt. “Wat het incident van december 2022 betreft, hebben verschillende factoren de indiening van de klacht vertraagd: - Na de aanval is J. J. 8 dagen bij de verzoekster gebleven en heeft hij haar verhinderd om naar buiten te gaan, wat de indiening van de klacht verhinderde: “...” (NPO, p. 19). De verzoekster is vervolgens met haar dochter naar Cali gevlucht; - Ze was erg bang om een aangifte te doen: “...” (NPO, p. 23). Ze werd daarna door haar ex-partner teruggedroepen naar Bogota, die haar manipuleerde en probeerde haar terug te winnen: “...” (NPO, p. 19). Ze heeft vervolgens haar spullen verkocht om zich voor te bereiden op haar vertrek: “...” (NPO, p. 19). Het was na een gesprek met N. (...), haar vriendin, dat de verzoekster het belang van het indienen van een klacht begreep: “...” (NPO, p. 23). Wat de aangifte van augustus 2023 betreft, had de verzoekster zowel een klacht ingediend vanwege de aanhoudende telefoontjes die sinds maart 2023 opnieuw waren begonnen, als vooral vanwege de bijzonder bedreigende voicemail die haar ex-partner haar in juli had gestuurd: “...” (NPO, p. 20). Het kan haar niet worden verweten dat ze “5 maanden” heeft gewacht om een klacht in te dienen,

aangezien het de voicemailen waren waarin J. J. (...) haar en haar kinderen met de dood bedreigde die haar ertoe hebben aanzet om voor de tweede keer een klacht in te dienen. Bovendien is het belangrijk te benadrukken dat de autoriteiten, tot wie de verzoekster zich bij haar eerste klacht had gewend, haar toen al hadden verteld dat zij niets voor haar konden doen en haar hadden aangeraden om Colombia te verlaten. Zelfs indien de klacht als "laattijdig" zou worden beschouwd, en aangezien de gewelddaden niet worden betwist, vormt dit hoe dan ook geen bewijs dat de Colombiaanse autoriteiten in staat waren verzoekster adequate bescherming te bieden. De laattijdigheid van de klacht - quod non - is irrelevant".

Wat betreft de stelling dat zij na haar vertrek de voortgang van haar klachten niet meer heeft opgevolgd stelt verzoekster dat sprake is van een misverstand. Zij legt uit dat zij bij indiening een volgnummer ontving waarmee ze de voortgang van de klacht zou kunnen volgen. De klachtstatus wordt evenwel aangegeven als non-actief wat de reden is waarom zij heeft uitgelegd dat ze haar klachten niet meer opvolgt. Zij stelt interesse te hebben in haar klacht en haar situatie in Colombia.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de bewering van het CGVS dat de beschermingsmaatregelen die zij heeft gekregen, effectief waren, onjuist is. Zij stelt ten eerste dat het belangrijk is om de inhoud van de betreffende beschermingsmaatregelen te verduidelijken. Verzoekster zet uiteen dat bij haar eerste klacht in februari 2023 de politieagenten haar hebben uitgelegd dat ze geen agent permanent voor haar huis konden posten en dat in het algemeen de politie patrouilles uitvoerde in de buurt om Clan del Golfo te surveilleren. Zij stelt dat dit geen beschermingsmaatregel is ten aanzien van haar. Bij haar tweede klacht in augustus 2023 heeft de Fiscalía opnieuw de enige maatregelen uitgelegd die zij konden treffen, zoals zij in februari uitlegden, maar dat ze alert zouden blijven en beschikbaar zijn als ze hen belde voor het geval haar ex-partner naar haar huis terugkeerde en citeert haar verklaringen hierover (NPO, p. 22). Verzoekster stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft benadrukt dat deze beschermingsmaatregelen onvoldoende zijn en citeert haar verklaringen (NPO, p. 4, 12, 22).

Vervolgens betoogt verzoekster, waar in de beslissing wordt verwezen naar de klacht die verzoekster op 9 augustus 2023 bij de Fiscalía heeft ingediend, waarin zij zou hebben erkend dat de beschermingsmaatregelen 'effectief' waren, dat deze verklaringen in hun context moeten geplaatst worden. Zij betoogt als volgt: *"Op die dag, nadat de autoriteiten verzoekster opnieuw hadden uitgelegd dat ze haar niet konden beschermen, stelden ze voor om een officieel document op te stellen dat aan de politie zou worden overhandigd. Dit document is de volgende dag, op 10 augustus, aan de politie overhandigd. Er werd gevraagd om beschermingsmaatregelen voor verzoekster te treffen. Dit zijn dus beschermingsmaatregelen die in de toekomst zullen worden ingezet. Deze maatregelen bestonden uit: 1. J. J. wordt opgedragen zich in de toekomst te onthouden van agressieve daden tegen mevrouw A.; 2. J. J. is verboden zich te begeven naar openbare of privéplaatsen waar mevrouw A. zich bevindt; 3. Mevrouw A. wordt verzocht de politie te contacteren indien nodig. De politie heeft ingestemd om dit document voor verzoekster op te stellen als bewijs wanneer zij asiel zou aanvragen in een andere staat (op basis van hun eigen aanbevelingen!)." Zij citeert vervolgens haar verklaringen (NPO, p. 23) en stelt dat de autoriteiten wisten dat deze maatregelen niet in staat zouden zijn haar te beschermen.*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zich baseert op blote beweringen die nergens op steunen betoogt verzoekster vooreerst dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster nooit heeft verklaard dat de Fiscalía ' bezig was met het aanhouden van haar ex-partner'. Integendeel heeft de Fiscalía uitgelegd dat zij hem wilden arresteren maar dat zij haar niet konden beschermen aangezien hij zich altijd van de ene plaats naar de andere verplaatst. De Fiscalía heeft haar toen geadviseerd om het land te ontvluchten met haar kinderen, in afwachting van de arrestatie van haar ex-partner, maar tot op heden is dat nog niet gebeurd, zo betoogt verzoekster die daarbij haar verklaringen citeert (NPO, p. 22). Verzoekster stelt dat zij wel aangifte heeft gedaan maar niet kon rekenen op dit corrupt rechtssysteem om haar bescherming te bieden.

Wat betreft het lidmaatschap van J.J. bij de Clan del Golfo zet verzoekster uiteen dat zij zich niet bewust was van het feit dat haar ex-partner lid was van deze groepering. Waar dit opmerkelijk wordt geacht door het CGVS omdat hij ermee bedreigd zou hebben enkele mannen naar haar huis te sturen om haar te bewaken argumenteert verzoekster: *"Echter, de verzoekster vermoedde op basis van deze bedreiging niet dat haar partner een van de leiders van het Clan del Golfo was. Toen hij haar bedreigde met het sturen van mensen om haar in de gaten te houden, dacht zij dat hij sprak over mensen die hij bereid was te betalen om dit te doen. Er waren geen andere aanwijzingen voor zijn lidmaatschap van het Clan del Golfo. Het was dus in augustus 2023 dat zij zijn gevaarlijke profiel leerde kennen, evenals de misdaden die hij in het verleden had gepleegd (moorden, diefstallen, drugs, wapenhandel, afpersing, enzovoort). Het was vanwege zijn gevaarlijke profiel dat de autoriteiten zelf de verzoekster adviseerden om te vluchten."*

Vervolgens gaat verzoekster in op de beschikbare informatie met betrekking tot de bescherming door de Colombiaanse autoriteiten tegen geweld tegen vrouwen. Zij wijst erop dat haar relaas strookt met de werkelijkheid in Colombia waar zij niet op de bescherming van de autoriteiten kan rekenen, wat wordt bevestigd door de beschikbare algemene informatie. Verzoekster betoogt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de gevallen van huiselijk geweld toenemen in Colombia en worden ze niet adequaat aangepakt. Zij citeert uit The Advocates for Human Rights, *"Republic of Colombia's Compliance with the International Covenant on Civil and Political Rights: Gender-Based Violence and Access to Justice"*, 29 mei 2023 (internetlink) en stelt dat huiselijk geweld nog een wijdverspreid probleem is in Colombia zoals

wordt aangetoond door talrijke studies en internationale rapporten. Verzoekster zet verder uiteen dat justitie in Colombia zelf vatbaar is voor corruptie en citeert uit het US Departement of State Colombia 2022 Human Rights Report (internetlink) en EUAA, Colombia: Country Focus, van december 2022 (internetlink) dat de informatie over het corrupte rechtssysteem bevestigt. Zij stelt dat de algemene informatie de waarachtigheid van verzoeksters verhaal bevestigt. Verzoekster verwijst daarbij ook naar volgende internetlinks: <https://lac.unwomen.org/en/donde-estamos/colombia>; <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/24892668/>;

<https://www.oecd-ilibrary.org/sites/00292e14-en/index.html?itemid=/content/component/00292e14-en>;
<https://www.amnesty.org/en/location/americas/south-america/colombia/report-colombia/>;
<https://datapopalliance.org/wp-content/uploads/2021/11/web-summary-domestic-violence-Braz-Col.pdf>;
<https://www.ojala.mx/en/ojala-en/feminist-rage-against-violence-in-colombia>.

Wat de actuele vrees voor vervolging door haar ex-partner betreft, benadrukt verzoekster dat zij verschillende episodes van intimidatie en bedreigingen in detail heeft beschreven tijdens haar persoonlijk gesprek, die plaatsvonden voor het incident van 5 december 2022. Zij stelt het volgende: *“Tijdens een rit met Uber: J. J. heeft een aanval van jaloezie gekregen; - Tijdens een afspraak bij de kapper: J. J. heeft haar bedreigd met verkrachting en de dood omdat ze zijn oproep niet had beantwoord; - Tijdens een uitje met haar vriendin N.: J. J. heeft haar verboden om uit te gaan en haar met de dood bedreigd als ze opnieuw een van zijn oproepen weigerde; - Tijdens een uitje met haar vriendin D.: J. J. heeft haar opnieuw verboden om uit te gaan. - Tijdens een ander uitje bij haar vriendin D.: J. J. heeft haar 120-130 keer gebeld en videogesprekken willen voeren. Deze vijf anekdotes zijn doordrongen van een gevoel van ervaring en zijn niet te verwaarlozen om de angsten van de verzoekster ten opzichte van haar ex-partner vast te stellen. Ten slotte heeft de verzoekster de meerdere doodsb bedreigingen uitgelegd die ze van haar ex-partner heeft ontvangen (tot juli 2023), evenals de bedreigingen gericht tegen haar zoon die in Colombia is gebleven (in januari 2024, zie infra). Bijgevolg kan niet worden gesteld dat het incident van 5 december 2022 een geïsoleerd voorval is.”* Wat betreft de stelling dat de laatste bedreiging dateert van juli 2023, argumenteert verzoekster dat deze bewering wordt tegengesproken door de bedreigingen die haar zoon heeft ontvangen, waardoor hij werd gedwongen om te verhuizen en citeert haar verklaringen hierover (NPO, p. 20). Bovendien hebben familieleden en goede vrienden van verzoekster hun telefoonnummer veranderd wat het contact met J.J. vermindert, voert verzoekster aan. Wat betreft de bewering dat andere familieleden in Canasgordas ook niets meer gehoord hebben van haar ex-partner stelt verzoekster dat deze bewering uiteraard onjuist is aangezien haar zoon bedreigd is door medeplichtigen van J.J. en gedwongen werd te verhuizen en herhaalt dat alle familieleden hun telefoonnummer veranderd hebben. Zij citeert haar verklaringen hierover (NPO, p. 10, 20, 24).

Verzoekster betoogt voorts dat zij meerdere bewijzen kon neerleggen dat ze verschillende klachten heeft moeten indienen omdat zij slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, dat haar verklaringen bovendien plausibel zijn en worden ondersteund door de algemene en specifieke informatie die beschikbaar is over huiselijk geweld in het land van herkomst. Zij meent dat door de situatie in het land van herkomst, de neergelegde documenten, het gebrek aan bescherming door de overheid en de persoonlijke situatie van verzoekster niet naar behoren te onderzoeken, de commissaris-generaal artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de Raad in bepaalde gevallen overweegt dat de angst van de betrokkene dermate verergerd is dat terugkeer naar het land van herkomst ondenkbaar is. Zij citeert een arrest van de Raad en stelt dat de Raad in een vergelijkbaar geval van een aanvrager van Albanese nationaliteit de betrokkene heeft erkend als vluchteling. Zij betoogt dat zij verschillende gelijkenissen vertoont met de geciteerde zaak, met name is zij ook slachtoffer geweest van huiselijk geweld door haar ex-man, heeft zij een beroep gedaan op de autoriteiten die beschermingsmaatregelen hebben verleend en lijdt zij aan psychologische gevolgen van het geweld dat zij in haar land van herkomst heeft ondergaan. Verzoekster stelt dat de bewijslast in de eerste plaats bij haar ligt. Wat betreft de werkelijkheid en bijzondere ernst van de aanvankelijke aantasting die haar is aangedaan, wijst verzoekster erop dat deze niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Met betrekking tot de psychologische trauma's die daaruit zijn voortgekomen, betoogt verzoekster dat de mishandelingen die zij heeft ondergaan moeten beschouwd worden als een bijzonder ernstig letsel waarvan de psychologische gevolgen een leven lang kunnen aanhouden bij het slachtoffer. Zij verwijst vervolgens naar de verklaring van psychologische begeleiding opgesteld door het 'Collectif des Femmes' dat getuigt van de psychologische steun die sinds maart 2024 is opgezet, de mishandeling die zij heeft ondergaan door toedoen van haar ex-partner en haar bezorgdheid over de veiligheid van haar kinderen. Zij stelt verder dat ook haar houding tijdens het persoonlijk onderhoud eveneens haar psychologische leed weerspiegelde bij het vooruitzicht om te moeten terugkeren naar Colombia. Zij citeert daarbij uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO; p. 25 en 27). Met betrekking tot de angsttoestand die een redelijke kans op terugkeer naar haar land van herkomst in de weg staat, betoogt verzoekster dat zij momenteel in een ernstige staat van psychologische kwetsbaarheid als gevolg van deze bijzonder kwetsbare gebeurtenissen verkeert en dat de Colombiaanse autoriteiten haar zelf herhaaldelijk hebben meegedeeld dat zij haar niet konden beschermen en haar hebben geadviseerd Colombia te ontvluchten en elders asiel te zoeken. Zij citeert daarbij uit haar verklaringen (NPO, p. 21, 22, 23, 19). Verzoekster vreest dat haar ex-man haar overal kan vinden waar ze zich ook bevindt en dat een terugkeer naar Colombia voor haar bijzonder onmogelijk is. Zij citeert daarbij uit haar verklaringen (NPO, p. 20 en 26). Zij meent dat bij haar sprake is van een

aanhoudende en verergerde angst die elke redelijke mogelijkheid van terugkeer naar haar land in de weg staat.

Verzoekster besluit dit middelonderdeel door te stellen dat de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet voldaan zijn, dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is en dat de eerdere bedreigingen waarvan zij het slachtoffer was een aanwijzing vormen voor de toekomstige vervolging in geval van terugkeer. Zij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 12 januari 2023 (C-280/21) en meent dat zij als vluchteling moet erkend worden.

In ondergeschikte orde gaat verzoekster in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dat omwille van de hierboven aangehaalde elementen er redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt verder dat uit de algemene landeninformatie blijkt dat de algemene situatie in Colombia is verslechterd. Zij citeert uit een verslag van OSAR van 2021 over de veiligheidssituatie in Colombia (internetlink), de COI Focus van december 2022 en stelt dat het Colombiaanse gerecht duidelijk niet het hoofd kan bieden aan de criminele praktijken in het land. Zij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing ontoereikend is op dit punt aangezien zij geen analyse bevat van de situatie in haar regio van herkomst.

Verzoekster vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, en indien deze beschermingsgrond niet wordt erkend door de Raad, om haar de subsidiaire bescherming te verlenen. In nog ondergeschikte orde vraagt zij de Raad de bestreden beslissing te vernietigen, rekening houdende met de algemene gegevens betreffende het geweld en de situatie in haar regio.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

Verzoekster legt een aanvullende nota van 3 februari 2025 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden neergelegd en toegelicht:

1. Klacht *“inactief”*;
2. Klacht bij de Fiscalia op 8 februari 2023 (nr. [...]);
 - 2.1. Kopie van de klacht;
 - 2.2. Verzoek om informatie bij de Fiscalia op 11.12.2024;
 - 2.3. Informatie verkregen van de Fiscalia (via J.E.S.P.) op 19.12.2024;
 - 2.4. Verzoek om informatie bij de Fiscalia (via L.L.M.) op 18.11.2024;
 - 2.5. Informatie ontvangen van de Fiscalia (via L.L.M.);
3. Klacht ingediend bij de Fiscalia op 10 augustus 2023 (nr. [...]);
 - 3.1. Informatie ontvangen van de Fiscalia op 10 augustus 2023 (via M.L.A.A.) op 24.10.2024 en bijlage ‘Formato Constancia’;
 - 3.2. Registratie van de klacht;
4. Facebookprofiel van J.J. R.M.;
 - 4.1. Berichten tussen J.J.R.M. en verzoekster;
 - 4.2. Gepubliceerde foto’s;
5. WhatsApp-berichten
 - 5.1. Berichten tussen verzoekster en de partner van haar zoon (E.A.);
 - 5.2. Berichten tussen de partner van de zoon van verzoekster (E.A.) en J.J.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van

het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaart bij de indiening van haar beschermingsverzoek de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt ter staving haar Colombiaanse paspoort neer (AD, documenten, stuk 1). Haar identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist. Het wordt ook niet betwist dat zij afkomstig is van Canasgordas in het departement Antioquia, waar zij woonde tot zij zestien jaar oud was, daarna in Bogota woonde tot april 2023, wanneer zij terugkeerde naar Canasgordas tot haar vertrek uit Colombia in januari 2024.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door haar ex-partner J.J.R.M.. Volgens haar verklaringen leerde zij hem kennen in januari 2022, begon hij haar telefonisch te belagen in september 2022 waarbij hij dreigde haar te verkrachten en is hij op 5 december 2022 binnengevallen in haar appartement, waar hij haar heeft geslagen en geschopt en dreigde haar en haar kinderen te vermoorden. Nadat haar ex-partner het eind december 2022 nog trachtte goed te maken diende verzoekster in februari 2023 klacht in tegen hem in Bogota en vertrok zij in maart 2023 naar Canasgordas. Na telefonische bedreigingen in juli 2023 diende verzoekster ook in Canasgordas klacht in tegen haar ex-partner in augustus 2023. Volgens haar verklaringen vernam zij toen pas dat haar ex-partner aangesloten was bij de Clan del Golfo en adviseerde de Fiscalia haar om het land ter verlaten.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster niet erkend als vluchteling en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij enerzijds niet concreet aantoont dat de Colombiaanse overheid in haar geval geen bescherming had willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep had kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe zou hebben en anderzijds omdat zij niet aantoont dat haar problemen nog actueel zijn. Daarbij wordt, wat de mogelijkheden voor overheidsbescherming in Colombia betreft gesteld dat (i) zij er beroep kon doen op de Colombiaanse autoriteiten en er haar beschermingsmaatregelen werden toegekend waarvan zij aangaf dat ze effectief waren, (ii) dat zij pas twee maand na het fysieke incident op 5 december 2022 en vijf maanden nadat haar ex-partner haar opnieuw begon te bellen en te bedreigingen een klacht indiende, wat de ernst van haar problemen relateert en zij bovendien de voortgang van haar klachten niet meer heeft opgevolgd en dat (iii) haar verklaring dat de politie niets kon doen aangezien de Clan del Golfo veel infiltranten heeft bij de politie en dat de Fiscalia in Canasgordas haar zei dat ze het land moest verlaten louter beweringen zijn die nergens op steunen terwijl zij tegelijk zegt dat de Fiscalia zei dat ze ermee bezig waren om hem aan te houden wat op een tegenstrijdigheid wijst. Wat het gebrek aan actuele vrees voor haar ex-partner betreft, wordt overwogen dat uit haar verklaringen niet blijkt dat er zich nog feiten hebben voorgedaan omtrent haar ex-partner die erop zouden wijzen dat zij in levensgevaar is, dat hij haar voor het laatst bedreigde in juli 2023 en er tussen juli 2023 en januari 2024 geen incidenten waren, dat haar zoon A. noch zijzelf nog iemand van haar familie nog iets van haar ex-partner vernomen heeft, het onwaarschijnlijk is dat zij haar oudste zoon die volgens haar het laatst persoonlijk bedreigd is, achterlaat in Colombia en haar twee jongste kinderen nog tot juni 2024 in Colombia bleven zonder problemen. Uit de door verzoekster neergelegde documenten blijkt volgens de bestreden beslissing verder voornamelijk dat zij wel degelijk geholpen werd door de Colombiaanse autoriteiten en dat deze de vaststellingen in de bestreden beslissing niet kunnen ombuigen.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en

wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. Overheidsbescherming moet doeltreffend en niet-tijdelijk van aard zijn, wat moet worden beoordeeld niet alleen in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst, maar ook de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (EUAA, “*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*”, Second Edition, January 2023, p. 131-133). Bescherming door de overheid moet ook in de praktijk toegankelijk zijn voor de verzoeker om internationale bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er een uitgebreid wetgevend kader bestaat in Colombia voor de bescherming van burgers tegen gemeenrechtelijke criminaliteit als ook tegen geweld afkomstig van gewapende groeperingen en dat een aantal overheidsinstanties bestaan waarop burgers hiervoor beroep kunnen doen, waaronder de De Fiscalia General de la Nacion (FGN) (het kantoor van de Openbare Aanklager), de Defensoria del Pueblo (het bureau van de Ombudsman). In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalia is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen. Een klacht kan zowel schriftelijk als mondeling en voor bepaalde misdrijven ook online gebeuren en de status van de klacht kan worden geraadpleegd via de website van de Fiscalia.

Colombia heeft volgens de beschikbare landeninformatie een sterk wetgevend kader om geweld tegen vrouwen aan te pakken. Zo kwalificeert wet 294 van 1996 huiselijk geweld als een misdrijf en biedt het de mogelijkheid voor vrouwen om een beschermingsbevel te vragen aan de rechtbank, bepaalt wet 1257 het recht van vrouwen om een leven zonder geweld te leven als een fundamenteel mensenrecht dat ook beschermd wordt door de grondwet en voorziet de in 2015 aangenomen wet 1761 of Wet- Rosa Elvira Caly een strafverzwaring indien de moord op een vrouw als femicide beschouwd kan worden. In 2021 werden een nieuwe structuur en mandaat voor de Familiecommissaris ontwikkeld door de wet 2126 in antwoord op aanbevelingen van het VN-Mensenrechtencomité, waarbij lokale besturen professionals moesten ter beschikking stellen van de Familiecommissaris. Slechts 52% van de 668 kantoren van de Familiecommissarissen beschikken evenwel over een compleet team van professionals om slachtoffers van huiselijk geweld te ondersteunen. De wet creëerde wel nieuwe beschermingsmaatregelen die door de Familiecommissaris kunnen bevolen worden. In juni 2022 werd wet 2215 aangenomen waarmee opvanghuizen als beschermingsmaatregel voor vrouwelijke slachtoffers van geweld en voor hun kinderen en afhankelijke personen geïmplementeerd werden. De wet 1257 van 2008 voorziet een verplichting voor het Ministerie van Volksgezondheid om vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld en verder risico lopen te voorzien van huisvesting en voedselhulp, wat ook kan gebeuren door vrouwen en hun kinderen onderdak te bieden in een hotel en geen verplichting inhoudt te voorzien in vrouwenopvangcentra. Het aantal opvangcentra voor vrouwen is beperkt en zijn vooral gesitueerd in de grotere steden. Hoewel Colombia één van de landen met de laagste femicidecijfers is in de regio, blijft vrouwenmoord en geweld tegen vrouwen een groot probleem en wijzen vrouwenorganisaties erop dat de bestaande regelgeving weliswaar voldoende uitgewerkt is maar dat de bestaande maatregelen onvoldoende werken en het probleem ligt bij de uitvoering van de regelgeving. Er wordt daarbij volgens deze organisaties onvoldoende ingezet op culturele verandering en het promoten van niet-gewelddadige mannelijkheid. Uit de cijfers van de Colombiaanse autoriteiten blijkt een alarmerende toename van het aantal gevallen van huiselijk geweld en seksuele misdrijven en er wordt aangenomen dat veel vrouwen geen aangifte doen uit angst voor represailles van de dader of omdat ze van hem (economisch) afhankelijk zijn. Verschillende bronnen zijn het erover eens dat straffeloosheid voor geweldsdelicten tegen vrouwen erg hoog is. De Colombiaanse wetgeving voorziet de mogelijkheid om een gebiedsverbod te vragen dat wordt uitgevaardigd door een rechter, maar er is weinig geweten over hoe vaak ze worden opgelegd en effectiviteit ervan in de praktijk. Omdat de overheid niet voldoende in staat is om bescherming te bieden aan vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld dient zij te leunen op NGO's (UNHCR, International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia, August 2023, p. 34-35, 69-72; CEDOCA, COI Focus. Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid, 14 mei 2024; EUAA, “Colombia Country Focus” van december 2022, p. 122-124, 127-139).

Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalia er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden besloten dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch en dat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het in het verzoekschrift geciteerde rapport van The Advocates for Human Rights bevestigt dat huiselijk geweld in Colombia toeneemt

en een wijdverspreid fenomeen is en beveelt de Colombiaanse regering aan om verder te investeren in de Familie Commissarissen en in het EUAA rapport en het USDOS rapport van 2022 wordt melding gemaakt van corruptie in het justitie-apparaat, maar hieruit kan niet blijken dat vrouwen die slachtoffer zijn (geweest) van huiselijk of partnergeweld in alle gevallen geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in Colombia.

Zo kan aangenomen worden dat huiselijk geweld in Colombia problematisch is en dat overheidsbescherming voor vrouwen tegen huiselijk geweld niet perfect is, kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat beroep doen op overheidsbescherming via het indienen van een klacht wegens huiselijk of partnergeweld in alle gevallen zinloos of gevaarlijk of niet doeltreffend zou zijn in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, dat geen absolute bescherming vereist.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekster slachtoffer is geweest van geweld en bedreigingen door haar ex-partner en dat zij in maart 2023 van Bogota naar Canasgordas verhuisde. Evenmin wordt betwist dat verzoekster twee klachten indiende tegen haar ex-partner, met name in februari 2023 in Bogota met betrekking tot de fysieke en verbale belaging door deze ex-partner in december 2022 in haar woning in Bogota en in augustus 2023 in Canasgordas omwille van telefonische bedreigingen die volgens haar verklaringen begonnen via de telefoon van haar zus nadat zij in maart 2023 naar Canasgordas was teruggekeerd (NPO, p. 19). Verzoekster legt een kopie van beide klachten neer (AD, documenten, stukken 3 en 8) en ook een kopie van haar verzoek om een beschermingsmaatregel voor huiselijk geweld, ingediend op 10 augustus 2023 bij het Familiecommissariaat van Canasgordas en de beslissing van de Commissaris voor Familie van dezelfde datum waarbij als voorlopige beschermingsmaatregel J.J.R.M., verzoeksters ex-partner, wordt gelast zich te onthouden van verdere daden van fysieke en/of verbale bedreigingen en psychologische of economische agressie tegen verzoekster en zich te onthouden van het betreden van openbare en/of publieke plaatsen waar verzoekster aanwezig is (AD, documenten, stuk 4). Verder blijkt uit de eveneens door verzoekster neergelegde kopie van de klacht bij het Ministeria Defensa Nacional, de kopie van de beschermende maatregelen opgelegd door dit Ministerie en de documenten met uitleg over preventieve maatregelen en acties, dat verzoekster de toestemming heeft gegeven voor patrouilles en inspecties op haar woonplaats en werk (AD, documenten, stukken 5, 6 en 7). De door verzoekster bij aanvullende nota bijgebrachte Formato Unico De Noticia Criminal Conocimiento bevestigen dat zij in februari en augustus 2023 formeel aangifte heeft gedaan tegen haar ex-partner maar bevatten verder geen andere informatie over deze klachten dan wat reeds voorlag bij het CGVS en die zij nogmaals toevoegt aan haar aanvullende nota. Dat verzoekster deze klachten heeft ingediend wordt niet betwist door de commissaris-generaal en evenmin wordt de authenticiteit van de klachten voorgelegd door verzoekster aan het CGVS in twijfel getrokken. De door verzoekster eveneens bij aanvullende nota neergelegde correspondentie met agenten van de Fiscalia dateert van na de bestreden beslissing. In zoverre zij daarmee aantoont dat zij na de bestreden beslissing contact heeft opgenomen met agenten van de Fiscalia met betrekking tot deze klachten, kan uit deze correspondentie verder enkel worden afgeleid dat de status van de klacht van 8 februari 2023 'non-actief' is en van de laatst ingediende klacht van 9 augustus 2023 'actief' is, zodat het onderzoek naar aanleiding van deze laatste klacht nog hangende is. Minstens blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten de klacht van verzoekster wegens de bedreigingen en fysieke belaging vanwege haar ex-partner ernstig nemen. Er is ook geen enkele indicatie dat deze klacht van verzoekster in de nabije toekomst zou geseponeerd worden of dat het onderzoek zou worden stopgezet.

Verder blijkt ook uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten dat beschermingsmaatregelen werden genomen door de Colombiaanse autoriteiten. Uit de vertaling van het door verzoekster neergelegde document van het Colombiaanse parket van 9 augustus 2023 blijkt dat verzoekster toen onder meer de vraag werd gesteld of eerder beschermingsmaatregelen zijn genomen en of deze effectief zijn waarop het antwoord tweemaal positief is (AD, documenten, stuk 6). Het antwoord van verzoekster betrof de eerder voor haar genomen beschermingsmaatregelen en uiteraard niet de beschermingsmaatregelen die op 9 augustus 2023 door de Fiscalia in Canasgordas werden genomen. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat *“de verantwoordelijken van de Personeria en ook de Commissaris en de mensen van de gender afdeling”* haar zeiden dat zij haar alleen maar een document konden geven zodat zij in een ander land asiel kon aanvragen, maar dat zij het land zo snel mogelijk moest verlaten (NPO, p. 23) en dat als zij haar ex-partner zag zij naar de politie belde *“maar de politie kon niets doen, want zij hadden ook vele infiltranten bij de politie”* (NPO, p. 21), waarbij uit de context kan worden afgeleid dat met *“zij”* de Clan del Golfo wordt bedoeld waartoe haar ex-partner behoorde. In de bestreden beslissing wordt dit beschouwd als een blote bewering en wordt gewezen op een tegenstrijdigheid in haar verklaringen nu zij enerzijds verklaarde dat de Fiscalia in Canasgordas haar vertelde dat zij het land moest verlaten en dat zij haar niet konden beschermen, maar anderzijds dat de Fiscalia zei dat ze ermee bezig waren om hem aan te houden. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zij nooit heeft verklaard dat de Fiscalia *“bezig was met het aanhouden van haar ex-partner”*, blijkt uit de door verzoekster geciteerde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud het omgekeerde. Er staat immers letterlijk: *“Wat heeft de Fiscalia nu met uw klacht gedaan? Tot op heden, wel ik heb hen gezegd dat ik het land ging verlaten en het enige dat zij mij zeiden was dat ze ermee bezig waren om hem aan te houden maar dat zij mij niet konden beschermen omdat zij zich altijd van de ene plaats naar de andere verplaatsen, en dat het beter was dat ik*

weg zou gaan en met mijn kinderen het land zou verlaten in afwachting van zijn arrestatie" (NPO, p. 22). Verzoekster verklaarde dus wel degelijk enerzijds dat de Fiscalia haar niet konden beschermen en anderzijds dat zij ermee bezig waren om haar ex-partner aan te houden maar dat het beter was om met haar kinderen het land te verlaten in afwachting van zijn arrestatie. Dat de Fiscalia zou gezegd hebben zichzelf niet in staat te achten verzoekster te beschermen en haar de raad zou hebben geven het land te verlaten samen met haar kinderen in afwachting van de arrestatie van haar ex-partner, blijkt niet uit de door haar neergelegde documenten en is een bewering die niet te verifiëren valt. Wel blijkt uit haar verklaringen dat verzoekster de mondelinge raad van de Fiscalia maar gedeeltelijk heeft opgevolgd, nu ze het land verliet zonder haar kinderen. Verzoekster verliet Colombia op 27 januari 2024 alleen en kwam via Mexico uiteindelijk op 19 februari 2024 in België aan. Haar twee minderjarige kinderen verbleven na haar vertrek bij hun vader en de zussen van hun vader en werden uiteindelijk op 17 juni 2024 door hun vader naar België gebracht waar zij nu bij hun moeder verblijven (NPO, p. 15). Verzoeksters oudste zoon verhuisde volgens haar verklaringen naar Bogota nadat hij in januari 2024 door twee onbekenden werd aangesproken met de vraag waar verzoekster was en woont nog steeds in Bogota (NPO, p. 20). In zoverre verzoekster betoogt dat haar verklaring dat de eerdere beschermingsmaatregelen effectief waren in zijn context moet worden geplaatst en daarbij stelt dat de autoriteiten nadat ze hadden gezegd dat ze haar niet konden beschermen, voorstelden om een officieel document op te stellen dat aan de politie zou worden overhandigd en verwijst naar de inhoud ervan en haar verklaringen hierover, en stelt dat de politie hiermee instemde om als bewijs te dienen wanneer zij asiel zou aanvragen in een andere staat, kan dit niet verklaren waarom verzoekster de eerdere beschermingsmaatregelen als effectief omschrijft in het document van 9 augustus 2023 als dit niet het geval zou geweest zijn. Er kan evenmin begrepen worden waarom dit document een contactverbod voor haar ex-partner oplegt indien de autoriteiten ermee instemden om dit document enkel op te stellen als een bewijs voor haar verzoek om internationale bescherming, aangezien dit document precies een indicatie is dat er ook in augustus 2023 beschermingsmaatregelen werden getroffen voor verzoekster en wel degelijk werd opgetreden tegen haar ex-partner. Indien de autoriteiten aan verzoekster zouden gezegd hebben dat zij haar niet konden beschermen wordt dit in elk geval op geen enkele wijze gestaafd. Ook uit de correspondentie tussen verzoekster en leden van de Fiscalia met betrekking tot de door haar ingediende klachten kan dergelijke stellingname door de Fiscalia niet worden afgeleid.

Over de in februari 2023 in Bogota opgelegde beschermingsmaatregelen verklaarde verzoekster *"dat was toen ik die eerste aangifte in Bogota indiende, toen in augustus, toen ik de 10^e naar La Macarena ging om daar beschermende maatregelen te vragen, maar die beschermende maatregelen bestonden erin dat de politie zou komen patrouilleren, rondreden, dus niet altijd bij mij thuis zou zijn en dat waren de enige beschermingsmaatregelen, verder niets een politieman op een moto die zou patrouilleren"* en *"de eerste aangifte dat was hetzelfde, als er iets was, dan zou ik naar het naar van de politie moeten bellen zodat zij zouden komen om alles na te kijken, dus een moto die zou komen om af en toe te patrouilleren bij me thuis maar niet altijd, als er een alert was moest ik direct bellen (...) Maar die maatregelen waren niet voldoende"* (NPO, p. 22). Verzoekster bestempelt deze beschermingsmaatregelen als onvoldoende maar uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij in de periode tussen de eerste klacht die zij neerlegde in februari 2023 en haar vertrek uit Colombia eind januari 2024 gebruik maakte van de mogelijkheid om de politie te bellen in geval van nood, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat J.J. haar meermaals telefonisch bedreigde en voortdurend haar doen en laten controleerde in deze periode. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat bij de eerste klacht de politie haar uitlegde dat in het algemeen de politie patrouilles uitvoerde in de buurt om de Clan del Golfo te surveilleren en dat dit daarom geen beschermingsmaatregel is ten aanzien van haar. Uit haar verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat haar werd gezegd om de politie te bellen in geval van nood en dat regelmatig een patrouille zou langskomen. Dat dit mede in het kader van een algemene surveillance van de Clan del Golfo in haar buurt zou gebeuren, neemt niet weg dat de politie regelmatig langskwam en dat zij steeds de mogelijkheid had om de politie te bellen indien zij bedreigd werd of zich bedreigd voelde door haar ex-partner, zodat de stelling dat de beschermingsmaatregelen niet verzoekster betroffen, in casu niet kan worden bijgetreden. Dat de politie haar niet 24 uur per dag kon bewaken, betekent niet dat verzoekster geen toegang had tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten tegen de bedreigingen van haar ex-partner. Zoals hierboven reeds aangehaald is niet vereist dat bescherming door de overheid tegen derden absoluut is, maar is het overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet voldoende dat redelijke maatregelen worden genomen wat in casu het geval was.

Verzoekster verklaarde dat zij zich er niet van bewust was dat haar ex-partner lid was van de Clan del Golfo en hier ook niets van gemerkt zou hebben. In de bestreden beslissing wordt dit opmerkelijk geacht omdat verzoekster verklaarde dat hij ermee dreigde om enkele mannen naar haar huis te sturen om haar te bewaken. Verzoekster verklaarde dat zij pas in augustus 2023 bij het indienen van de klacht in Canasgordas op de hoogte werd gebracht van het feit dat J.J. een commandant was van de Clan del Golfo (NPO, p. 19). Uit de vertaling van de klacht van februari 2023 blijkt dat zij ontkennend antwoordde op de vraag of J.J.R. tot een gewapende groepering behoort en in de andere documenten die betrekking hebben op de klachten die zij tegen deze persoon indiende en de beschermingsmaatregelen die eruit volgden wordt nergens gewezen op een link met de Clan del Golfo of enige andere gewapende groepering. Dit hoeft als dusdanig niet te betekenen dat haar ex-partner geen band zou hebben met de Clan del Golfo maar anderzijds kan verzoekster verder geen enkel begin van bewijs neerleggen van haar verklaring dat hij een commandant is

van de Clan del Golfo. Wat er ook van zij, uit haar verklaringen en de door haar door middel van een aanvullende nota neergelegde foto's van de persoon waarvan zij beweert dat het haar ex-partner J.J.R. is, blijkt enerzijds dat hij op sociale media foto's van een wapen heeft gepost en in 2015 een foto van een aantal personen in militaire kledij met het onderschrift *"de wraak die Colombia deed bloeden begint (paramilitairen in de jaren 70)"* en anderzijds dat hij drie maal in de gevangenis heeft gezeten (NPO, p. 19, zie ook aanvullende nota, vertaling van een onderschrift bij een foto van J.J.R.M.). Indien verzoeksters ex-partner inderdaad een commandant zou zijn van de Clan del Golfo, blijkt hieruit in elk geval dat dit de Colombiaanse autoriteiten niet verhinderd heeft hem tot drie maal toe in de gevangenis op te sluiten. Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat gewapende groeperingen banden hebben met de politie en dat justitie in Colombia te kampen heeft met corruptie, blijkt uit het voorgaande dat in het geval van verzoeksters ex-partner wel degelijk werd opgepakt door de autoriteiten en tot drie maal toe in de gevangenis werd opgesloten. Er kan bijgevolg niet blijken dat de Colombiaanse autoriteiten in het verleden niet wilden of konden optreden tegen verzoeksters ex-partner en dat in elk geval het gegeven dat hij tot de Clan del Golfo zou behoren dit niet in de weg stond.

Uit haar verklaringen kan verder niet blijken dat haar twee minderjarige kinderen, die na haar vertrek uit Colombia nog ongeveer zes maanden bij hun vader en tantes in Colombia verbleven, zijn lastiggevallen of benaderd door haar ex-partner. Wat haar meerderjarige zoon betreft verklaart verzoekster dat hij in Canasgordas in januari 2024 werd benaderd door twee mannen die naar verzoekster vroegen en hem 12 uur gaven om Canasgordas te verlaten, waarna hij naar Bogota zou zijn vertrokken. Gevraagd *"wanneer heeft u J.J. voor het laatst gehoord"* antwoordt verzoekster: *"Dat was toen hij me bedreigde in juli voordat ik die aangifte indiende en dat was in augustus"* (NPO, p. 20). In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de tot verzoekster rechtstreekse gerichte fysieke belaging en mondelinge bedreigingen door J.J. als volgt gemotiveerd: *"Uit uw verklaringen blijkt niet dat er zich nog feiten hebben voorgedaan omtrent uw ex-partner die er op zouden wijzen dat u in levensgevaar bent. U verklaart dat u bang bent dat u of uw kinderen zullen vermoord worden door uw ex-partner (NPO, p. 25). Op één fysieke confrontatie na, op 5 december 2022, heeft hij hiertoe nooit enige actie ondernomen. Echter heeft hij u in juli 2023, een zestal maanden voor uw vertrek, de laatste keer bedreigd (NPO, p.20). Er zijn maanden verstreken waar er niets is gebeurd toen u en uw kinderen nog in Colombia verbleven. Tussen juli 2023 en januari 2024 waren er namelijk geen incidenten. U bleef gewoon in Canasgordas wonen en bleef werken tot eind december 2023 (NPO, p. 8). In januari 2024 zou uw zoon door twee mannen benaderd zijn geweest en gevraagd zijn naar waar u was. Hij zou weliswaar Canasgordas moeten hebben verlaten op hun bevel, hij is dan ook vertrokken naar Bogota. Dit was het laatste incident en u geeft aan dat er sindsdien geen incidenten meer zijn geweest (Ibid.)."* Verzoekster vermeldt vijf voorbeelden van intimidatie en bedreigingen door J.J. die plaatsvonden voor het incident op 5 december 2022 waarbij verzoekster in haar appartement werd geslagen en geschopt, maar betwist verder niet dat er tussen juli 2023 en januari 2024 geen incidenten waren en dat zij gewoon in Canasgordas bleef wonen en werken tot eind december 2023. Zonder de impact van het door verzoekster beschreven possessief gedrag, de telefonische bedreigingen en de fysieke mishandeling op 5 december 2022 te willen minimaliseren, dient te worden vastgesteld dat zij sinds juli 2023 en na de opgelegde beschermingsmaatregelen en het contactverbod, J.J. niet meer gehoord heeft. De bedreigingen en intimidaties van voor 5 december 2022 geven aan dat verzoekster in een toxische en gewelddadige relatie zat, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat zij na augustus 2023 niet meer is benaderd door J.J. en dat zij niets meer van hem heeft gehoord. Verzoeker betwist dat de laatste bedreiging zou hebben plaatsgevonden in juli 2023 en verwijst naar het feit dat haar zoon in Canasgordas in januari 2024 zou zijn benaderd en naar verzoekster werd gevraagd waarna hij naar Bogota zou zijn vertrokken. Het lijkt weinig aannemelijk dat verzoeksters ex-partner, indien hij verzoekster nog steeds zou gevisieerd hebben op dat ogenblik zes maanden niets van hem zou hebben laten horen om dan in januari 2024 haar volwassen zoon te laten benaderen door twee mannen en naar verzoekster te vragen en verzoekster zelf met rust zou laten, terwijl verzoekster tot eind januari 2024 zelf in Canasgordas woonde. Verzoekster legt door middel van haar aanvullende nota nog Whatsapp-berichten neer tussen E.A., over wie verzoekster verklaart dat zij de vriendin van haar meerderjarige zoon is en J.J.R. (aanvullende nota verzoekster, stuk 5.2.). Daargelaten de vaststelling dat hieruit de familieband tussen E.A. en verzoeksters zoon niet kan blijken, kan uit de vertaling van de uitgewisselde berichten enkel worden opgemaakt dat J.J.R. hierin laat weten dat hij een *"relatie had met de moeder"* en dat *"ik was zijn stiefvader"* en voor het overige *"ik bel je"* en een aantal gemiste oproepen. Verzoekster stelt in de aanvullende nota dat E.A. haar vertelde dat tijdens de oproepen J.J. vroeg waar verzoekster zich bevond, maar hiervan ligt geen enkel begin van bewijs voor. Waar verzoekster aanvoert dat J.J. nog steeds actief contact probeert op te nemen met haar en haar familieleden, maakt verzoekster dit niet aannemelijk en evenmin dat verzoekster in geval van terugkeer naar Colombia geen toegang zou hebben tot doeltreffende overheidsbescherming, gelet op het gegeven dat uit de meest recente documenten van de Fiscalia blijkt dat het onderzoek tegen J.J. omwille van huiselijk geweld nog steeds actief is. In de mate dat verzoekster nog aanvoert dat al haar familieleden hun telefoonnummer hebben veranderd, wat elke poging tot contact van zijn kant beperkt, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde dat haar zus geen contact heeft met hem (NPO, p. 20) en er verder geen indicaties zijn dat haar ex-partner haar familieleden zou benaderen of lastigvallen om verzoekster te viseren. In de bestreden beslissing wordt dan

ook op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster niet aantoont dat haar problemen met haar ex-partner nog actueel zijn.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar individuele omstandigheden geen toegang had tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vanwege de Colombiaanse overheid tegen de bedreigingen van haar ex-partner noch dat de Colombiaanse autoriteiten geen bescherming konden of wilden bieden tegen de bedreigingen vanwege haar ex-partner of dat deze niet doeltreffend waren. Verzoekster toont ook niet aan dat haar problemen met haar ex-partner nog actueel zijn, noch dat zij in geval van terugkeer geen toegang meer zou hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheid in geval van terugkeer. De Raad kan verzoekster volgen waar zij betoogt dat het loutere gegeven dat verzoekster pas twee maanden na de fysieke belaging en vijf maanden na het begin van de telefonische bedreigingen een klacht neerlegde in respectievelijk Bogota en Canasgordas niet tot het besluit kan leiden dat de Colombiaanse autoriteiten in staat waren doeltreffende bescherming te bieden aan verzoekster. Verzoekster heeft twee klachten ingediend, zodat verzoekster niet kan verweten worden dat zij geen bescherming kan krijgen indien zij daartoe niet de nodige stappen zet, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld. Evenwel doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster wel degelijk toegang had tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheid in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tegen de bedreigingen van haar ex-partner. De Raad beschouwt de motieven met betrekking tot het zogenaamd laattijdige karakter van de ingediende klachten als overbodige motieven die geen afbreuk doen aan bovenstaande analyse zodat verzoeksters kritiek hierop niet tot een ander besluit kan leiden.

Ten slotte kunnen de overige documenten die door verzoekster werden neergelegd ter staving van haar verzoek, met name foto's van haar met haar ex-partner, een USB-stick met twee spraakberichten van haar ex-partner, de screenshots van haar GSM, vier documenten op naam van U.L., documenten met betrekking tot haar vroegere werkgever, een aantal overschrijvingen en foto's, geen ander licht werpen op voorgaande analyse. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“De neergelegde foto's van u met uw ex-partner en de USB-stick met twee spraakberichten op van uw ex-partner kunnen niet als bewijs voor uw problemen gelden. In deze dient immers te worden benadrukt dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook de spraakberichten van uw partner ontbreken enige objectieve authenticiteit, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om spraakberichten te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. De screenshots van uw gsm tonen slechts uw belgeschiedenis, uw privacy instellingen en enkele contacten en tonen geenszins aan dat u problemen heeft of zal hebben. De overige documenten op de USB stick, 4 documenten op naam van U. L., documenten over uw vroegere werkgever, enkele overschrijvingen en enkele foto's houden geen verband met uw asielrelaas. U legt verder nog een document neer dat louter staat dat uw dochter naar de peuterschool in Canasgordas ging tussen 24 april 2023 en 11 april 2023.”* Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over haar land van nationaliteit dient te worden besloten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Colombia. Verzoeksters betoogt dat haar angst dermate verergerd is dat terugkeer naar het land van herkomst ondenkbaar is omdat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en in een ernstige staat van psychologische kwetsbaarheid verkeert als gevolg van deze bijzonder traumatische gebeurtenissen doet hieraan geen afbreuk. Het psychologisch attest van het Collectif des Femmes van 1 juli 2024 waarnaar verzoekster ter staving van haar stelling verwijst, stelt dat verzoekster zes psychologische consultaties heeft gehad sinds maart 2024 (AD, documenten, stuk 10). Hieruit kan enkel blijken dat verzoekster tussen maart en juli 2024 zes consultaties heeft gehad bij een psycholoog en dat deze betrekking hadden op geweld door haar ex-partner in Colombia en haar bezorgdheid om de veiligheid van haar kinderen. Er liggen geen recentere documenten voor waaruit zou kunnen blijken dat zij na juli 2024 nog psychologische begeleiding heeft gekregen of nodig had. Waar verzoekster nog verwijst naar een aantal passages in de notities van het persoonlijk onderhoud die aangeven dat verzoekster emotioneel werd en huilde, kan dit evenmin volstaan om aan te tonen dat bij verzoekster sprake is van een verergerde vrees voor vervolging. Zoals hierboven uiteengezet is niet betwist dat verzoekster in het verleden het slachtoffer is geweest van fysieke belaging en mondelinge bedreigingen door haar ex-partner, maar maakt zij niet aannemelijk dat deze problemen nog actueel zouden zijn en evenmin dat zij geen toegang had tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet of niet zal hebben in geval van terugkeer. Dat zij soms emotioneel werd tijdens het persoonlijk onderhoud betekent niet dat verzoekster in een *“angsttoestand die een redelijke kans op terugkeer naar haar land van herkomst in de weg staat”* verkeert, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekster nog een meerderjarige zoon heeft in Bogota, een zus in Canasgorda en een voormalige echtgenoot, de

biologische vader van haar kinderen, waarmee zij nog een goed contact onderhoudt, zodat verzoekster ook over een familiaal en sociaal netwerk beschikt in Colombia.

Dat bij verzoekster sprake is van een aanhoudende en verergerde angst die elke redelijke mogelijkheid van terugkeer naar haar land in de weg staat, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan niet worden bijgetreden.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging omwille haar problemen met haar ex-partner aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe

vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Verzoekster stelt dat uit de algemene informatie blijkt dat de algemene situatie in Colombia is verslechterd, dat de situatie van geweld in 2022 nog steeds aanwezig was in Colombia en dat er ook sprake is van politiegeweld, en citeert ter staving uit een rapport van OSAR van 2021 en een COI Focus van Cedoca van december 2022. Deze informatie, die dateert van voor de bronnen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, kan geen ander licht werpen op de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing. Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er

moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Antioquia, verzoeksters regio van herkomst, worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Valle de Cauca een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden nagegaan of er bij verzoekster sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat verzoekster en haar kinderen als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Verzoekster, die in de gemeente Canasgordas verbleef voor haar vertrek uit Colombia en in de loop van de procedure bij het CGVS nooit gewag heeft gemaakt van problemen omwille van de veiligheidssituatie in het departement Antioquia, doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en haar kinderen een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster toegang had en in geval van terugkeer zal hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Colombiaanse overheid in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tegen de bedreigingen van haar ex-partner en dat de problemen met haar ex-partner niet meer actueel zijn, zodat in casu kan worden aangenomen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vijftientwintig door:

K. POLLET,

K. VERHEYDEN,

De griffier

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET